

ECOUL HANGULUI

ANUL IV, NR. 14

Director: LILIANA PÎNTEA

ODĂ SURORII MELE

*Iată, sus, o fată râde la fereastră!
Ea-i surioara mea, ascunsă după glastră.
Orice mi-aș dori eu și orice aș vrea.
Ea este ca o mamă, mereu în preajma
mea.*

*Alte surori eu n-am avut nicicând,
Pe ea iubi-voi până la mormânt.
Eu sunt mai mic, ea e mai mare
Cu drag m-ajută, fără încetare.*

*Deșteaptă e, frumoasă așa cum nu se
poate spune
Și alta mai frumoasă nu-i pe lume.
De ea, pe dată, toți se-ndrăgostesc,
Căci o astfel de fată ei nu mai găsesc.*

*În jurul meu roiesc colege minunate
De inima mea, toate sunt departe.
Tu ai un suflet cald și luminos cum e o
stea
Ca să veghezi cu el, mereu viața mea.*

*Cu recunoștință eu te-admir și te ador.
Căci tu-mi acorzi mereu o mână de-
ajutor
Eu te iubesc nespus și-aș vrea să-
ntinerești
Dragă surioară, cu chip ca din povești.*

Profesor, Mihai Doroftei, Borca

"ECOUL HANGULUI"

*Revistă culturală și de istorie,
2013
Anul IV, numărul 14*

BIBLIOTECA COMUNALĂ HANGU

HANGU – NEAMȚ

**Fondator și Director revistă:
LILIANA PÎNTEA**

Mediatizare:
Prof. Vasile Marcoci

Foto: Internet

**I.S.S.N. – on-line – 2068 – 4517
I.S.S.N. – format clasic – 2068 - 4878**

Telefoane de contact:
Liliana Pîntea – 0722936339
Gavril Lupu – 0233/257524

**Toate materialele publicate în această
revistă sunt protejate potrivit Legii nr.
8/1996, actualizată, privind dreptul de
autor și drepturile conexe.**

**Potrivit art. 206 Cod Penal,
responsabilitatea pentru conținutul
articolelor publicate aparține autorilor.**

Mai aproape de Cer

Mai aproape de Cer

Mai aproape de Cer

ARIPI SPRE LUMINĂ

„ În credință e speranță, e echilibru,
e înviere, când sufletul e înconjurat de moarte,
e uitare, când memoria e rană deschisă,
e lacrimă binefăcătoare, când sufletul e rug
aprins.”

Adrian Alui Gheorghe

« Dacă dorești libertatea, încearcă mai întâi să te dezrobești de tine însuți. Dacă vrei să ajungi la libertate prin revoluție, pornește mai întâi o revoluție împotriva ta însuși și te vei încredința că toate celelalte revoluții sunt de prisos. Dacă vrei să ajungi la libertate prin război, pornește mai întâi un război împotriva ta însuși și dacă vei duce acest război la bun sfârșit, te vei încredința că toate celelalte sunt de prisos.

Dacă nu te biruiești pe tine însuși, cu toate celelalte străduințe ale tale, nu vei reuși decât să sari dintr-o temniță în alta, dintr-o colivie în alta. Dezrobește-te de tine însuși și vei fi afară din toate temnițele și coliviile. Când cel închis vrea să fugă din temniță, nu se trudește să dărâme mai întâi zidurile din jurul închisorii, ci zidul propriei sale celule.

Soarele își împrăștie strălucirea sa deopotrivă asupra pietrelor curate și a celor colbuite, dar numai pietrele curate pot răsfărânge strălucirea. Și Dumnezeu își revarsă strălucirea Sa Dumnezeiască deopotrivă asupra sufletelor curate și a celor prăfuite, dar numai sufletele curate Îi pot răsfărânge strălucirea.

Fiecare rugăciune adevărată este o luptă cu moartea și o tăgăduire a morții. Care este adevărata rugăciune? Cea care te face mai tare decât moartea, cea prin care biruiești frica și groaza de moarte. Când te ridici de la rugăciune și privind în tine însuși simți aceeași frică de moarte ca și mai devreme, atunci să știi că rugăciunea nu ți-a fost adevărată. Când te ridici de la rugăciune și, privind în tine însuși, simți o nepăsare față de moarte, atunci să știi că rugăciunea a fost adevărată.

Dumnezeu îi va răsplăti pe cei credincioși Lui cu fericire. Dumnezeu nu va întârzia niciodată cu răsplata, dar nici nu se va grăbi.”

(Sfântul Ierarh Nicolae Velimirovici)

Domnul Teoctist Galinescu – dincolo de timp

10 august 2008, o zi desenată cu lacrimi, pentru oamenii care l-au cunoscut și l-au îndrăgit pe domnul Teoctist Galinescu, o zi dăltuită adânc și dureros în inimile hanganilor care l-au iubit. Cinci ani de când, domnul Teoctist Galinescu a plecat la Cer. A plecat lângă îngeri, zâmbind, pentru că știa cât de multă bogăție spirituală lasă în urmă și resemnat pentru că și-ar fi dorit să mai rămână între noi, alături de familie, în căsuța atât de primitoare și în livada cu cireșe date în pârg și

cu piersici aromate, alături de cei dragi, alături de revista "Țara Hangului" căreia i-a dat viață într-un moment în care nu exista în România nici o publicație de istorie și cultură în mediul rural și pe care a iubit-o atât de mult, încât nici un sacrificiu material nu era prea mare pentru a o edita și tipări, trăsmitându-ne bucuria și entuziasmul lui la fiecare număr nou apărut de sub tipar.

Revista "**Țara Hangului**" a fost copilul familiei Galinescu, născut din pasiune, din dăruire, din dragoste, din respect, din prețuire față de tot ceea ce înseamnă istoria, tradiția și cultura acestui ținut binecuvântat de Dumnezeu și de o frumusețe fără seamăn. Cât sacrificiu, câte eforturi, câtă iubire, cât timp, cât suflet a investit domnul Galinescu în "**Fundația Culturală "Gavriil Galinescu"**" și în revistă, înțelegem abia acum. Un motiv în plus să îl admirăm, să îl respectăm, să îl iubim și să nu lăsăm timpul să-i șteargă amintirile din inimi și din ungherele ciudate ale memoriei.

A sacrificat pentru educația noastră spirituală și pentru promovarea istoriei, a tradiției și a culturii comunei Hangu tot ce se putea sacrifica, dar cel mai copleșitor e faptul că a pus suflet în fiecare fotografie pe care a arhivat-o, în fiecare document pe care l-a inventariat, în fiecare carte pe care a scris-o cu mare drag, în fiecare întâlnire, sărbătoare sau eveniment special. Un model al sacrificiului de sine greu de egalat decorat astăzi și în fiecare zi din cei 5 ani, de când a trecut în neființă, cu cea mai nobilă, mai prețioasă, dar și cea mai greu de obținut distincție, aceea de "**A învinge timpul**".

Eu aș fi vrut, din toată inima, să nu plece, nici măcar zâmbind, să nu plece niciodată! Să mă aștepte pe cerdac, plin de o vioișie molipsitoare, cu brațele mereu deschise, gata să îmi arate ce documente sunt pregătite pentru revistă, ce a mai descoperit și subtil, să mă învețe lucruri pline de înțelepciune, pe care doar acum le-am înleles și pentru care îi mulțumesc, chiar dacă atât de târziu.. Să mă aștepte pe cerdac, cu ochii în care iradia inteligența, râzând, alături de soția lui, doamna învățătoare Florica, plămădită doar din zâmbete, din veselie, din ospitalitate și din entuziasm. Armonia, iubirea și respectul din sânul familiei Galinescu veneau parcă de dincolo de timp, dintr-o poveste de dragoste nescrisă încă, o poveste care se consuma mereu la fel, indiferent când și cu cine i-aș fi vizitat ...

Cu dor și convingerea că acolo sus, alături de îngeri, este mândru de noi!

Bibliotecar, **Liliana Pîntea**.

Legende

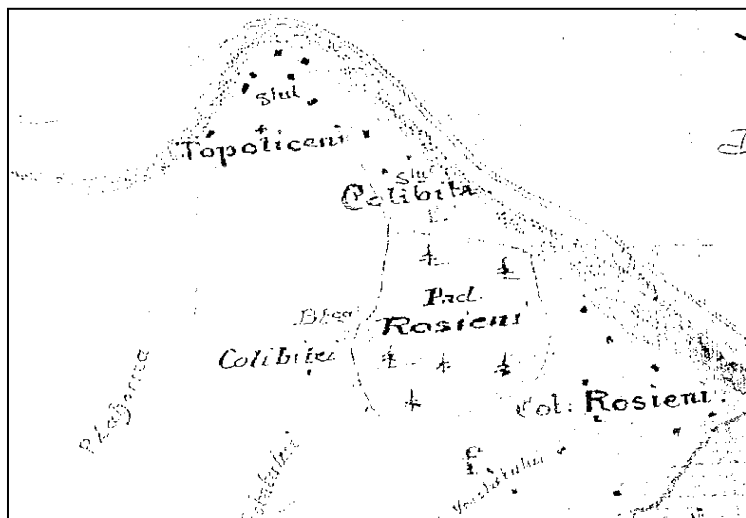
Legende

Legende

Legende

COLIBIȚA

Colibița era un sat situat pe teritoriul comunei Poiana Teiului, pe malul drept al râului Bistrița, între Topolicești și Roșieni. Legenda satului spune că Ștefan cel Mare și Sfânt, înfrânt într-o bătălie cu turcii, cu restul oștirii sale s-a retras în munți, în zona Hangului. A trimis înainte slujitorii săi să caute un loc potrivit unde să tăbărescă. Întorcându-se slujitorii i-au spus că au găsit un loc bun pentru oștire, o poiană dincolo de Bistrița, mai sus de stânca numită Piatra Dracului (Piatra Teiului). Ștefan, cu însoțitorii săi, a venit, a dat ocol locului acela și a încuviințat ca oștirea să se facă acolo. Lângă poiana aceea era un loc mai înalt, o bâtcă, de unde Ștefan putea vedea întreaga tabără. Acolo a poruncit slujitorilor săi să i se ridice o colibă care să fie adăpost pentru dânsul. Întucât coliba aceea nu

În 1838-1839 s-a ridicat o hartă a Moșiei
Secvență din Harta Moșiei Hangului

Hangului de către inginerii Ioan Gaubitz și Alecu Mavrody. În acea hartă, sub vârful Toaca este menționată Poiana Toaca sau Colibița ceea ce ne duce la concluzia că deja toponimul Poiana Colibița i se substituie cel de Poiana Toaca.

Se pune întrebarea dacă Ștefan cel Mare s-a retras cu oștirea sa în Regiunea Hangului după înfrângerea suferită la Valea Albă. Eu cred că da și, în continuare, prezint un posibil scenariu și posibile argumente în sprijinul acestei idei.

Era în toiu verii. Dinspre Valea Cracăului, soseau și coborau pe Dealul Doamnei, mulțime de ostași; unii călări, alții pedestri iar în urma lor căruțe, trase de boi sau cai puternici, scârțâiau sub greutatea încărcăturii lor: arme sau alte bunuri pentru trebuințele unei oștiri.

Localnicii, oameni ai Hangului, nu erau deloc surprinși de mulțimea ce venea pe drumul numit Calea Mare. Știau că Ștefan, domnul și voievodul Moldovei ridicase armele împotriva dușmanului creștinătății-împăratul turcilor, Mehmet, cuceritorul Țarigradului; că acesta venise cu putere mare asupra Moldovei pentru a răzbuna înfrângerea ce o suferise cu un an în urmă, generalul său,

Soliman, la Podul Înalt; știau și că la Războieni, oștirea lui Ștefan, năpădită de mulțimea dușmanilor, a pierdut bătălia și a trebuit să se retragă; știau și că unul din locurile posibile pentru retragerea și refacerea oștirii era și Hangu. Locul era bine ales, potrivit pentru o asemenea acțiune. Calea Mare era un drum ce urma apa Cracăului, trecea pe lângă muntele Altan, și cobora pe Dealul Doamnei, însoțea cursul pârâului Hangu până la Bistrița, se unea cu drumul ce venea dinspre Pipirig, peste Petru Vodă, apoi, pe valea Bistricioarei făcea legătura cu Transilvania, mai precis ajungea în Secuime. După bătălie, la adăpostul nopții, oștirea lui Ștefan s-a retras spre Crăcăoani și

era prea mare i s-a spus colibița, și oricine venea și întreba: "Unde este Ștefan, Măria Sa?", i se răspundea: „La Colibița”. De atunci s-a păstrat până astăzi denumirea de Colibița pentru locul unde s-a așezat oștirea iar înălțimea pe care s-a aflat adăpostul pentru domnitor s-a numit Bâtca Colibiței.

Aceasta este legenda satului Colibița sau o variantă a acestei legende. În ceea ce mă privește așa denumi această legendă **Legenda celor două Colibițe** deoarece exista un loc numit Colibița și în satul Hangu, sub Vârful Toaca. Este vorba de Poiana Colibița. Acest toponim nu se mai păstrează astăzi

Legende

Legende

Legende

Legende

de aici în Hangu, nu departe de vărsarea pârâului Largu în Bistrița de cealaltă parte a râului, într-o poiană largă numită Poiana Colibița.

În Hangu, oștirea era în siguranță; dinspre Transilvania nu amenința nici un pericol-încheiase Ștefan pace trainică cu craiul Ungariei; se zvonea că oștirea otomană era ocupată cu asediul cetăților Neamțului, Sucevei și Hotinului și nu risca să urmărească oștirea lui Ștefan prin munți, prin locuri unde , cu puțini ostași , putea fi ținută pe loc o armată numeroasă. De altfel, Calea Mare trece printr-un loc, numit și acum Palanca, într-o latură fiind mărginit de peretele muntelui, iar în cealaltă de o prăpastie. Sistemul de semnalizare era bine organizat prin semnale luminoase (clăi de crengi uscate și pregătite din timp și care

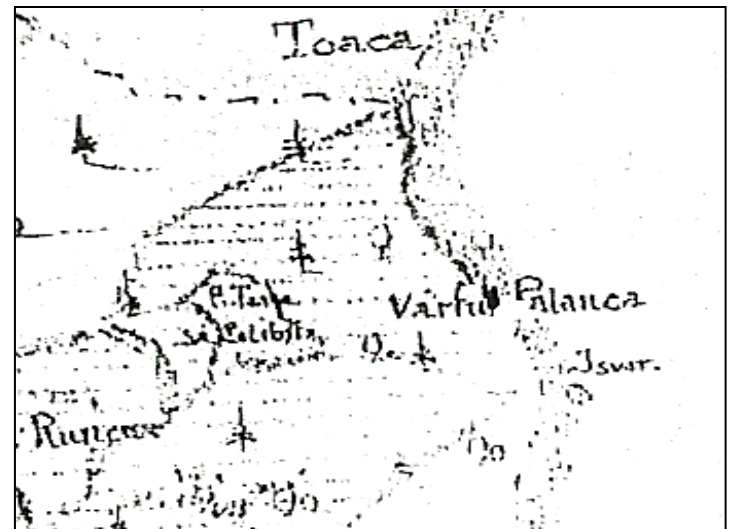
erau aprinse pe Vârful Crainicu; erau văzute de cei de pe Vîrfurile Altan și Vârful Mare, acestea de cei de pe Muntele Hangu și se transmiteau mai departe la Buba și de aici la **Poiana Colibița** , lângă Bistrița, în comuna Poiana Teiului de astăzi, unde tăbărâse oștirea lui Ștefan.

Un pâlc de ostași trebuia să supravegheze și să apere Calea Mare, în locul numit Palanca. Detașamentul respectiv s-a așezat într-un loc , lângă Palanca, numit tot **Poiana**

Secvență din Harta Moșiei Hangului

Colibița , iar altul, mai numeros, era situat pe padinile de la Smizi, sub Altan, ca sprijin-la nevoie-pentru cei de la Palanca. Alt pâlc de ostași a fost trimis la Mihăeț, la intrarea în muntele Petru Vodă, pe unde era un alt drum ce cobora spre valea Bistriței.

Peste tot de la Izvorul Alb și până sub Muntele Grințieș, au fost trimiși olăcari, prin sate și pe la stâni, pe la Bourii, ca ciobanii să dea din fructul oilor ce le păzeau ; brânză caș și în burduf, bolovani de urdă, lapte și unt pentru hrana oștenilor; s-a mai poruncit ca boii de jug să fie luați tot pentru oștire. La stâni să rămână numai cei mai în vârstă ajutați de copilandri, cei volnici să se ducă în tabăra de la Colibița, cu arc și săgeți, cu topoare și ghioage ghintuite ; toți plăieșii care, până atunci, supravegheau sau păzeau granița cu Ardealul, ca și vânătorii domnești, au fost chemați să îngroașe rîndurile oștirii. Aceștia aveau suliță, arc cu săgeți dar și topoare cu coada lungă.

A stat acea oștire câțeva vreme, apoi a luat drumul spre Cetatea Neamțului, la porunca domnului, fiindcă păgânii plecaseră fără să izbândească nimic. Războiul nu se terminase; Ștefan îi urmărea pentru a-i alunga cu totul din țară

Profesor de istorie, Gheorghe Drugă

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

Campania "Dreptul de a Citi" la Biblioteca Hangu

OTP Bank România a semnat vineri, 13 septembrie 2013, când am primit toate pachetele cu cărți și rafturile, cea mai frumoasă pagină din istoria Bibliotecii Comunale Hangu, motiv pentru care le mulțumim din inimă.

Proiectul "Dreptul de a Citi", lansat în 2010, a adus, în cei trei ani mii de zâmbete și a înseninat mii de chipuri, în școlile și în bibliotecile unde au ajuns aceste valori nebanuite, cărțile.

Cărțile, împachetate cu grijă, au ajuns la Biblioteca Hangu în jurul orei 18,00. Voluntarii Clubului "Bibliofan" (**Balan Răzvan, Caia Delia, Dominte Cătălin, Irimia Denisa, Măriei**

Alexandru, Pancu Ionuț, Pancu Tiberiu, Radu Cristian, Samoilă Cosmin) erau prezenți la ușa bibliotecii, plini de veselie și de entuziasm, așa cum se întâmplă de fiecare dată când am nevoie de ajutorul lor. Cutiile erau destul de mari pentru ei, dar am găsit soluții. Am făcut repede echipe, ne-am mobilizat și în mai puțin de 30 de minute, toate cele patruzeci de cutii cu cărți și pachetele cu cele două rafturi, se aflau deja în bibliotecă, iar copiii, nerăbdători și curioși, au desfăcut câteva cutii și au "inventariat" o parte dintre volume..

Ne-am bucurat enorm, pentru că printre cărțile trimise, cele mai multe din bibliografia școlară, dar și cărți beletristice, enciclopedii și dicționare, am descoperit și cărți vechi, cu valoare bibliofilă, editate la Paris sau la București, începând cu anul 1883. Aceste cărți reprezintă pentru noi o adevărată comoară, de aceea am considerat realizarea unei expoziții de carte veche, mai mult decât necesară.

Faptul că biblioteca noastră se numără printre fericiții beneficiari ai **Campaniei "Dreptul de a Citi"**, ne bucură nespus, ne onorează, dar ne și obligă.

Cărțile donate vor veni în întâmpinarea dorințelor cititorilor care ne trec pragul și îi vor determina să înțeleagă că biblioteca le este mereu aproape.

Mulțumim OTP Bank pentru misiunea nobile pe care v-ați ales-o, aceea de a sprijini și promova actul lecturii, care face parte exclusivă din educația fiecăruia dintre noi.

Le mulțumim, din suflet, și oamenilor care s-au implicat în **Campania "Dreptul de a citi"**, celor care au muncit efectiv pentru ca aceste cărți să ajungă de la București, la Biblioteca Hangu, dar și voluntarilor Clubului "Bibliofan" care ne-au ajutat.

Bibliotecar, Liliana Pîntea

Pe apa Nistrului

Noaptea înveșmântase de un ceas șesul liniștit, străbătut de apele ce se strecurau lin de a lungul malurilor înverzite. Luna mângâia cu raze calde întinderea nesfârșită, iar liniștea era tulburată doar de țârâitul ascuțit al greierilor.

Valurile argintii purtau la vale o corabie turcească legănându-se ușor. Pe vas s-a lăsat tăcere. Într-un colț, pe un teanc de covoare moi, stă rezemat de parapet Mustafa Pașa, stăpânul corăbiei, trăgând vârtos dintr-un ciubuc și gândind la ale lui. Cele două străji picotesc la posturile lor, toropite de somn. O pace adâncă a pătruns acum în sufletele acestor oameni aspri, ce se întorc de pe drumurile Moldovei, unde au prădat și ucis cu o sălbăticie fără margini, lăsând în urmă numai foc și jale. În ceasul acesta tihnit se simt învăluți de farmecul plaiurilor ce rămân în urmă.

Din magazia cea mare se ridică deodată un cântec dulce, trist, ca o deznădăjduită rugăciune de scăpare. Cântă tinerele fete, răpite de la casa părinților lor, spre a sluji plăcerilor tiranului Mustafa. În doina lor plină de jale, roabele parcă își prevestesc viața năpăstuită ce le așteaptă. Ostașii de planton – ca și bătrânul Mustafa – ascultă parcă înfiorați glasurile melodioase ce inundă liniștea țărurilor. După câteva clipe, din colț, din cor se desprinde un glas cristalin ca un tril de privighetoare rănită, plutind ușor în văzduhul nesfârșit al nopții. E vocea frumoasei Suzana, fiica boierului Codreanu, răpită de ostașii lui Mustafa dintr-un conac singuratic de lângă apa Siretului.

Când cel din urmă ecou al doinei se pierde în noapte, Suzana rămâne îngândurată, cu ochii pierduți în gol, ca o statuie căzută dintr-o cetate antică. Doar gândurile trec prin mintea ei fără zgomot... La ce să se gândească, dacă nu la ceea ce fusese pentru ea frumos până acum, dar care de aici înainte va rămâne doar o aducere-aminte.

Suzana fusese singurul copil la părinți și ei o iubeau ca pe lumina ochilor.

Din anii fragezi trăise în cea mai deplină fericire, având o copilărie liniștită în mijlocul florilor câmpului și înconjurată de dragostea caldă a părinților. Nu-i ajunseseră la urechi vorbe aspre, căci era alintată și răsfățată ca o păpușă. După ce învățase carte, cu un dascăl adus de la oraș, atât cât îi trebuia ca să știe ce e pe lume, părinții o ținuseră pe lângă ei, să le fie de ajutor la zile bătrâne.

Așa crescuse Suzana, frumoasă și gingașă ca o floare de primăvară, cu trupul înalt, cu părul bălai și cu obrazul ca piersica pânguită. Toată ziua era veselă, cu chip de nevinovat copil surâzător. Era nespus de fericită în mijlocul acelor lunci pierdute de drumurile mari și aștepta liniștită un mire vrednic, cu care să-și poată întemeia un cămin trainic.

Vremea trecea ușor și așa veni și cea de-a optsprezecea primăvară din viața Suzanei.

Într-una din călduroasele zile de iunie năvăli dinspre Țara de sus o aripă rătăcită a oștii turcești ce se retrăgea către Nistru, fugărită de vitejii moldoveni. Păgânii nu chibzuiră mult și atacă cu sălbatică furie conacul boierului Codreanu, sfărâmând și distrugând toate acareturile. După ce încărcară prăzi cât putură duce, după ce-i uciseră pe cei ce li se împotriveau, luară și pe Suzana și o așezară într-un rădvan încăpător, laolaltă cu alte roabe răpite pe drum. Suzana nici nu avu timp să se gândească la tatăl ei, care fusese chemat la domnie de Vasile – Vodă-Lupu, pentru niște hotărnicii. N-avea să-l mai vadă niciodată!...

Îngrămădite în rădvan, roabele ajunseră după drum lung și greu, la apa Prutului, pe care o trecură cu un pod umblător, vechi și aproape putred.

La trei zile după ce plecaseră de la conacul boierului Codreanu, istovite de atâta zdruncinătură, ajunseră, în sfârșit, la hotarul țării. Aici fură imbarcate pe o corabie ce urma să le ducă la Stambul.

File de istorie

File de istorie

File de istorie

File de istorie

De când căzu sub puterea lui Mustafa, Suzana cunoscuse și pe suratele ei într-o robie. Din toate îi căzu mai dragă Didina, o fată săracă, arsă de soare și cu ochii vii, înșfăcată dintr-un sat de munte. Își istorisiră una celeilalte viața din anii fericiți când erau slobode. Plânseră una în brațele alteia de dorul părinților și la gândul nefericitei lor soarte.

Toate și le aminti bine Suzana și gândurile ei trecură peste clipa prezentului și călcară pe tărâmul viitorului. Închipuirea ei încerca să vadă acea așezare păgânească după cum i-o înfățișase mătușa Frăsina, dacă care o crescuse. La acest gând se cutremură și simți carnea strângându-i-se pe trup într-o înfrigurare ce o zgudui. În mintea ei prinse contur din ce în ce mai mult o hotărâre care i se părea de neînvins. „Nu va ajunge niciodată pe acel pământ blestemat...Mai bine moarte decât viață de câine!”

Hotărârea puse cu totul stăpânire pe ființa ei și Suzana se simți mai liniștită. Gândurile i se mai limpeziră parcă. Nu-i trecea însă prin minte cum să-și ducă hotărârea la bun sfârșit. Fața i se întunecă din nou; dar nu-și pierdu de tot nădejdea, căci drumul pe care-l mai aveau de făcut până la Stambul era lung și primejdii se puteau ivi multe.

Roabele celelalte șoptesc ceva nedeslușit în colțurile lor. Poate rugăciuni disperate către cerul care nu le mai ascultă și nu le vede suferința. Nici una nu doarme, deși sunt trudite de drum și de plâns și flămânde.

Pe punte încep a se ivi capete de marinari somnoroși. Viața își începe cursul zilnic. Echipajul mișună prin cabine și vasul e tot mai plin de mișcare.

Noaptea trecuse pe nesimțite și Suzana, furată de amintiri, nici nu băgase de seamă că prin deschizătura rotundă din tavanul magaziei pătrunsese o rază roșietică de lumină. Doar când prima săgeată trimisă de soare îi mângâie fruntea, Suzana tresări, ridică ochii și lumea amintirilor se spulberă. Pe buzele palide luci o clipă zâmbetul de altădată, cu care se trezea în diminețile fericite.

După legănarea abia simțită de pe undele Nistrului, corabia începu să salte mai tare, iar din timp în timp, se auzeau valuri izbindu-se de pereții vasului. Privind rătăcită în jur, Suzana tresare brusc și ochii ei parcă se deșteaptă. Într-un colț zace uitat un topor. Hotărârea ei de peste noapte nu a fost un vis. În unealta azvârlită din întâmplare își vede gândul întrupat.

Dar n-are vreme să se gândească prea mult la planul ei, că ușa magaziei scârțâie greu și, deschizându-se pe jumătate, lasă să intre trupul mătăhălos al unui marinăr bătrân, ce poartă în mâini un ulcior cu apă și câteva bucăți de pâine. Lasă în tăcere bucatele pe o ladă și se retrage pe unde venise.

Liniștea se așterne din nou apăsătoare, în timp ce tinerele fete privesc cu lehamite la bucata de pâine din mâna lor și lacrimile lunecă, precum niște mărgelile de cristal, pe obraji lor obosiți.

Soarele s-a târât încet pe cărarea timpului, până când a ajuns la zenit, arzând nemilos văzduhul. Căldura s-a lăsat grea peste întinderea nesfârșită a mării.

Într-un răstimp se aude, ca din fundul pământului, un bubuit înfundat. Peste câteva clipe se aude din nou, mai aproape, apoi iar și iar, din ce în ce mai puternic. Nu trecu mult și orizontul se întunecă de la miază-noapte. O uriașă îngrămădire de nori se arată amenințătoare înaintând spre corabia ușoară,

File de istorie

File de istorie

File de istorie

File de istorie

măturând totul în cale. Tunetele zguduiau marea până în adâncuri. Furtuna se prevestește amarnică și nemiloasă. Fulgere scurte săgetează întunericul din toate părțile. Stropi mari bat în

scândurile înfierbântate ale punții, iar câțiva nimeresc și în magazia unde-și trăiesc robia nefericitele fete. Vântul se aruncă furios în pânze, iar catargele fac temenele sub puterea lui. Echipajul se agită neliniștit pe punte. Mustafa Pașa – acum tolănit în cabina căpitanului – articulează cu o voce răgușită un nume care-l pune pe picioare pe un om mic și rotofei, secundul vasului. Cu glas poruncitor, Mustafa se răstește la secund, iar apoi urlă de se cutremură cabina:

--leși afară și ia-ți în frâu marinarii; și să aveți grijă de corabie, că vă tai solda! Auzit?

Omul pleacă liniștit și se răstește la rându-i la marinarii de rând. Aceștia aleargă supuși la posturile lor.

Furtuna s-a întetit și acum micul vas de fluviu e purtat ca o jucărie pe valurile de spumă.

În magazia osânditelor e aceeași liniște. Stau toate ghemuite și parcă tremură de un fior de frică. În ochii Suzanei reînvie deodată gândul că luase o hotărâre care trebuia – acum ori niciodată – dusă la îndeplinire. Fața i se învâpăie și glasul prinse a picura vorbe calde, izvorâte dintr-o inimă întristată...

- Ascultați-mă dragele mele; nici nu ne cunoaștem bine, dar robia ne-a înfrățit și ne leagă pentru totdeauna. Soarta a fost crudă pentru toate, dar nu trebuie niciodată să ne lăsăm copleșite de deznădăjduire.

Gândurile tuturor s-au îndreptat cu groază spre haremurile lui Mustafa și inimile li s-au cutremurat la gândul unei vieți pline de ocări și rușine.

- Nu-i așa că nici voi nu vreți să vă ofiliți frumusețea pentru plăcerile tiranilor? Nu-i așa că vreți să scăpați din jugul robiei? Trebuie să gândiți la fel, căci am crescut toate pe pământul sfânt al Moldovei! Altă scăpare nu-i decât moartea! Numai ea ne aduce uitare și mântuire. Să murim deci dacă prețuiți cinstea voastră de fecioare și mândria de oameni!...

Prizonierele ridică privirile cuprinse de un fior ca de vânt ce trece printre frunzele adormite. Se uită uimite, dar cu ochii vii la Suzana, apoi una la alta și în cele din urmă scoaseră un murmur abia auzit.

Suzana continuă:

- Mai bine să murim înecate decât să ducem jugul de câine o viață întreagă.

- Iată cum trebuie să facem: Vedeți toporul acela din colț? Cu el vom sparge pereții învechiți ai corăbiei și ne vom scufunda în adâncuri. Lemnul e ros de vreme și nu ne va fi prea greu să-l despiciăm. Furtuna va ușura mult îndeplinirea gândului nostru.

Cuvintele Suzanei au dat parcă din nou viață tinerelor osândite. Fiecare are de spus ceva celei de lângă ea. Însuflețirea domnește în inimile lor și le ușurează mintea de gânduri negre. Toate, ca un singur suflet, au luat hotărârea cea grea cu fruntea sus, fără frică de moarte.

Sub ochii tuturor, Suzana dă prima lovitură. Apoi a doua și a treia, cu sete și cu toată ura ce o poartă înrobitorilor. Din perete sar așchii ce se împrăștie prin toată magazia. Lemnul e slab și loviturile sporesc văzând cu ochii.

Afară plouă cu găleata. Marinarii abia se mai țin de cârmă și de catarge.

Deodată Suzana e aruncată înapoi de un șuvoi năvalnic ce se năpustește prin spărtură. Roabele se retrag un pas, dar privesc moartea în față.

- A sosit ceasul. Se mai aude glasul rătăcit al Suzanei.

File de istorie

File de istorie

File de istorie

File de istorie

Puhoiul se întinde cu repeziciune și în scurtă vreme apa e de câteva palme. Nici una dintre osândite nu face vreo mișcare de disperare. S-au împăcat toate cu gândul morții.

Pe punte oamenii aleargă înnebuniți, neștiind de ce corabia se scufundă tot mai adânc în valuri.

Spuma mării a acoperit aproape toată puntea. Corabia și-a pierdut drumul drept și acum se învârteste în loc ca o sfârlează. Secundul urlă din răspuțeri, dar nimeni nu-l mai ascultă. Mustafa a ieșit pe punte cu părul vâlvoi și strigă la secund ca turbat.

Deodată corabia se aplecă mult pe partea stângă și toți alunecară proptindu-se în parapet. Învâlmășeala nu mai cunoaște margini. Nimeni nu mai observă că vântul a smuls cele două bărci. Corabia se lasă din ce în ce mai jos...

Marea tălăzuită aruncă vasul de pe o creastă de val pe alta, prăbușindu-l apoi în prăpăstii. Oamenii cuprinși de frica morții, se zbat îngroziți și neputincioși...

Locul unde plutise corabia a rămas ca un vârtej uriaș de spumă, unde valurile se izbesc frământate unul de altul, ca un monstru rănit.

Încet, încet, furtuna se potolește și trece spre miazăzi. Soarele privește pe furiș printr-o ferestruică deschisă. Marea se așează liniștită în albia ei și pacea cuprinde tăcuta întindere albastră.

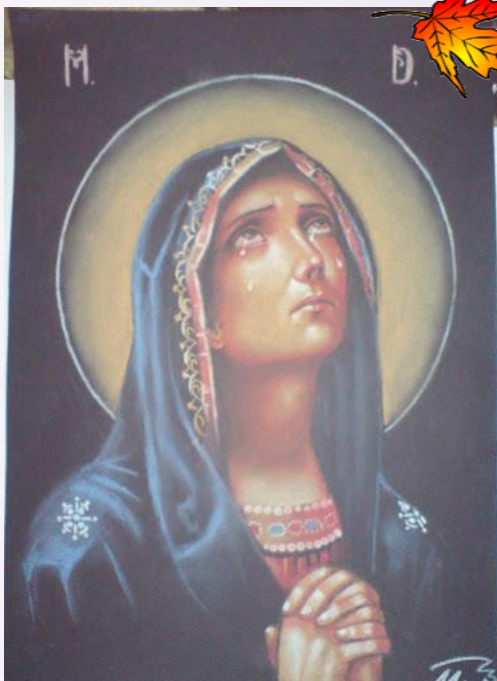
Profesor, Modest Amariei

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

MAICĂ A LUI IISUS

**Prea Mărită Maică a lui Dumnezeu
Tu ai mereu grijă de sufletul meu.
Și oricât încerc eu să te cinstesc
Nu este de-ajuns să te răsplătesc.**

**Multe lacrimi grele chipul ți-au brăzdat
Ca să mă ridici din negrul păcat.
Tu, Măicuță Sfântă, mă ajuți mereu
Atunci când în preajmă, totul este greu.**

**Chipul Ți-e curat, luminat de soare,
Cu priviri senine și ocrotitoare.
În veșminte triste ești Tu îmbrăcată
Și Fecioară Sfântă ai fost declarată.**

Ciucanu Cristi, clasa a VII-a, Școala Buhalnița

De reținut

De reținut

De reținut

De reținut

www.galceahlau@gal-ceahlau.ro

Despre Grupul de Acțiune Locală "Ceahlău"

Grupul de Acțiune Locală "Ceahlău" reprezintă un parteneriat public-privat format din 41 de membri, respectiv 12 comune (Bicaz-Chei, Bicazu Ardelean, Borca, Ceahlău, Dămuc, Fărcașa, Grințieș, Hangu, Pipirig, Poiana Teiului, Tașca și Râșca) și orașul Bicaz, 14 societăți cu răspundere limitată, o societate pe acțiuni, o persoană fizică autorizată, 8 asociații non-guvernamentale și Consiliul Județean Neamț.

Asociația Grupul de Acțiune Locală "Ceahlău" are ca scop principal sprijinirea dezvoltării comunităților prin identificarea nevoilor locale și promovarea cooperării în vederea soluționării acestora într-un mod cât mai eficient. Mai exact, Asociația dorește să acceseze fonduri europene pentru dezvoltarea microregiunii, crearea unor noi locuri de muncă și îmbunătățirea vieții rurale prin aprobarea și implementarea unor proiecte în această zonă.

Se poate spune că asociația "Grupul de Acțiune Locală Ceahlău" reprezintă o șansă pentru dezvoltarea durabilă a acestei microregiuni, o șansă reală și accesibilă tuturor cetățenilor din această comunitate locală.

Grupul de Acțiune Locală are sarcina de a implementa o strategie de dezvoltare locală, de a lua decizii privind alocarea resurselor financiare și de a le administra. Grupurile de Acțiune Locală pot stimula în mod eficient dezvoltarea durabilă, deoarece acestea:

- adună și combină resursele umane și financiare disponibile din sectorul public, din sectorul privat, din sectorul civic și voluntar;
- asociază actorii locali în jurul proiectelor colective și al acțiunilor multisectoriale, pentru a realiza sinergii, coproprietății și masa critică necesară pentru îmbunătățirea competitivității economice a zonei;
- consolidează dialogul și cooperarea între diferiți actori locali, care, deseori, au puțină experiență de colaborare, prin atenuarea potențialelor conflicte și prin facilitarea unor soluții negociate prin consultații și discuții;
- facilitează, prin interacțiunea diferiților parteneri, procesele de adaptare și de schimbare din sectoarele cu potențial economic din zonă.

Prioritățile strategiei de dezvoltare locală au fost elaborate în urma minutilor și chestionarelor aplicate reprezentanților comunităților locale, astfel rezultând următoarele obiective prioritare:

Dezvoltarea turismului; 2) Valorificarea resurselor locale; 3) Creșterea atractivității economice. Dezavantajele microregiunii Ceahlău sunt de natură pedologică (solul neproductiv din punct de vedere agricol), geomorfologică (panta medie are valori relativ ridicate, iar solul predominant argilos determină procesele de mișcare în masă), climatică, hidrologică (precipitațiile abundente reprezintă una din condițiile esențiale de formare a alunecărilor de teren și a formațiunilor torențiale) și de infrastructură. De asemenea, din punct de vedere demografic, populația prezintă un grad ridicat de îmbătrânire, sporul natural este negativ, iar populația stabilă este în scădere ca urmare a schimbării de reședință și a migrației internaționale. Din punct de vedere economic, dezavantajele sunt reprezentate de lipsa fondurilor de stat, lipsa serviciilor de consultanță, slaba pregătire a populației locale pentru inițIALIZAREA unor activități de tip antreprenorial.

De reținut

De reținut

De reținut

De reținut

Avantajele microregiunii Ceahlău sunt reprezentate de gradul scăzut de poluare al acestei zone, nivelul ridicat al biodiversității, fond forestier și cinegetic bogat, existența unor importante resursnaturale (izvoare dulci, minerale, sulfuroase și sărate), materiale de construcții, resurse floristice și faunistice deosebite, resurse peisagistice importante, existența unor zone protejate și existența unor formațiuni carstice cu potențial turistic ridicat, iar suprafețele mari de pășuni în această microregiune pot susține dezvoltarea fermelor zootehnice. Amplasarea într-o zonă de legătură dintre Regiunea de Dezvoltare Nord-Est și Regiunea de Dezvoltare Centru, ceea ce oferă posibilitatea dezvoltării unor parteneriate. Din punct de vedere a oportunităților, se poate spune că această microregiune deține numeroase posibilități de dezvoltare ca urmare a cooperării mediului privat cu autoritățile publice locale, cu instituțiile de învățământ superior și centrele de cercetare și dezvoltare:

- Dezvoltarea de noi atracții și activități turistice;
- Dezvoltarea agroturismului;
- Existența unor condiții favorabile pentru obținerea produselor ecologice;
- Dezvoltarea fermelor de semi-subzistență;

➤ Dezvoltarea industriei de prelucrare lemnoasă și a meșteșugurilor. Până în prezent Grupul de Acțiune Locală "Ceahlău" a lansat 10 apeluri de selecție și au fost selectate proiecte în valoare de 519 977 €, din care contractate sunt proiecte în valoare de 374287 €. S-a realizat o modificare a Strategiei de Dezvoltare Locală pentru a o adapta la noile nevoi exprimate de comunitatea locală, în conformitate cu principiile LEADER.

Echipa tehnică a Grupului de Acțiune Locală "CEAHLAU" vă așteaptă în sediul primăriei Hangu la etajul 2 pentru mai multe informații, sugestii, idei și soluții, cât și pe site-ul și forum-ul GAL Ceahlău: www.galceahlau@gal-ceahlau.ro.

Animator, **Bezim Andreea Alexandra**

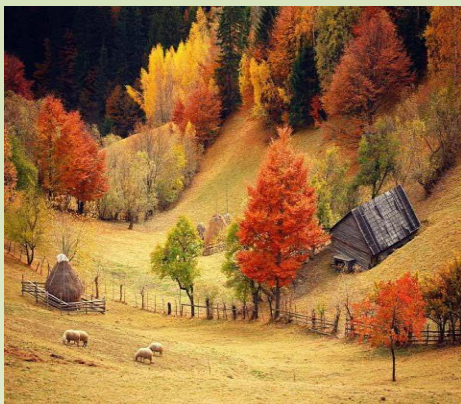

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

A venit toamna...

Toamna a sosit pe neașteptate, furioasă și nătângă. A trecut repede cu personul peste frunzele copacilor, colorându-le în roșu și galben, și-a aruncat mantia de brumă peste florile din grădină, ofilindu-le, a chemat în grabă norii și le-a poruncit să cucerească albastrul intens al cerului și să ascundă soarele, încercând parcă să spulbere orice urmă a verii.

Toamna aceasta pare mai puțin prietenoasă. E mereu frig, frunzele se desprind tăcute și resemnate de pe ramurile copacilor, zădărniciindu-și căderea. Păsările se adună înfrigurate, pregătindu-se de drum. Florile triste cerșesc parcă, cu capetele aplecate spre pământ, un pic de îndurare. Cerul plânge, aproape în fiecare zi, cu lacrimi reci, pentru fiecare frunză căzută, pentru fiecare floare ucisă. Toamna – o pledoarie infinită de culori, peste care tristețea lasă mereu urme.

Irimia Denisa, clasa a V-a

LEGENDA "PIETREI LĂCRIMATE"

Trăia odată prin părțile Ceahlăului, într-un sat de la poalele Vârfului Toaca, un om gospodar, cunoscut de toți pentru cinstea și bunătatea lui. El era crescător de albine. Acest om nu avea copii deși își dorea din tot sufletul. Începuse să-și piardă speranța că în casa lui va vedea un copilăș. În fiecare zi se ruga la Dumnezeu să le dăruiască unul, deși știa că soția lui era aprigă și trufașă, ca o stâncă rece, fără inimă, însă credea că o fată i-ar alunga răutatea din suflet. Pe cât era el de bun, pe atât era ea de rea la suflet.

Într-o zi călduroasă de vară, pe când nevasta crescătorului de albine a mers să aducă apă de la un izvor cu apă rece, pe drumul de întoarcere s-a întâlnit cu o bătrână. Nu era o bătrână ca oricare, era una dintre ursitoarele trimise de Dumnezeu ca să-i pună la încercare gândurile. Bătrâna i-a zis:

- Dă-mi un strop de apă, că mă topesc de căldură!
- Ce-mi dai în schimb?
- Nu am decât aceste mărgelile vechi ... nu mă pot despărți de ele!
- Și de ce nu poți?
- Le am moștenire de la mama mea, sunt fermecate!
- Fermecate? Ce vrăji pot ele face?
- Nu-ți doresc să afli! Și-apoi tu nu vrei un copil!
- Le vreau! Dacă mă pot ajuta să am un copil ca să nu-l mai văd supărat pe bărbatul meu, îți dau tot ulciorul cu apă!
- Dar tu îți dorești un copil?
- Eu nu-mi doresc. Un copil înseamnă să nu mai am timp de mine. Bărbatul meu vrea din tot sufletul, cică să avem și noi la bătrânețe o mângâiere ...
- Dacă ai avea o fată, mușcatele din fereastră, pe care uiți să le uzi, ar râde de fericire la soare! Nu pot să-ți dau mărgelile! Ți-am spus, sunt fermecate și pot aduce și neazuri dacă încap pe mâna cui nu prețuiește măcar o floare.
- De unde știi de florile puse de bărbatul meu în glastră?
- Dă-mi puțină apă și-ți voi spune!
- Nu-ți dau! spuse femeia și trase cu toată puterea mărgelile de la gâtul bătrânei, apoi plecă veselă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.
- În urma ei, ursitoarea spuse:
- Vei avea o fetiță frumoasă și bună cum nu s-a mai întâlnit pe aceste locuri. Ea va purta numele Regina. Din cauza răutății tale o vei pierde când ea va împlini cincisprezece ani, iar tu, când ai să înțelegi asta, va fi prea târziu...
- Ultimele cuvinte nu le-a mai auzit, era deja aproape de casă, fericită că are mărgelile cum nimeni din sat nu avea.
- Zilele s-au scurs repede și la începutul lunii mai, în casa crescătorului de albine era mare veselie. Nevasta acestuia a adus pe lume o fetiță cu părul negru, pielea albă și catifelată și ochii luminoși ca ai tatălui său. I s-a pus numele Regina, după numele florii-de-coliț care înflorește în

Legende

Legende

Legende

Legende

luna iulie-august, timpul în care mama a aflat că va avea un copilăș.

Dorința tatălui s-a împlinit: era fericit că în casa lui, în care adunase destule bogății, se putea auzi scâncetul unui copil. La început mamei i s-a părut tare greu să îngrijească de fetiță. Cu timpul nu i-a mai fost așa de greu, mai ales că primul cuvânt pe care Regina l-a rostit a fost „mama”. Mare bucurie a fost pe amândoi când fetița a făcut primii pași!

Cu fiecare zi care trecea, mama încerca să-și amintească cuvintele bătrânei. Parcă ceva îi spunea că nu a auzit tot ce a spus ea, fiind preocupată de admirația vecinilor la vederea mărgelilor. Lucrul acesta o făcea să fie tristă și abătută.

În fiecare seară, tatăl îi spunea Reginei câte o legendă despre gărgărițe, păsări și animale sălbatice de prin locurile lor, dar și povești cu zmei și cu împărați vestiți sau haini la suflet. Când începea să povestească, o vrajă nelămurită o cuprindea și nu adormea până ce tatăl nu isprăvea povestea. Parcă timpul se oprea în loc și nu mai simțea că soarele a răsărit sau a apus, că frunzele copacilor s-au ofilit și că anotimpurile s-au schimbat fără să dea de știre. Așa de mult îi plăceau poveștile și legendele spuse de tatăl său, că într-o zi s-a trezit că vine ziua ei și împlinește cincisprezece ani.

Era o dimineață însorită. Nu adia vântul și niciun nor nu era pe cer. Mama trebăluia prin bucătărie, iar tatăl, ascuns în șopron, făcea un mic cadou pentru fiica sa: un scrânciob din crengi de alun, pe care și-l dorea ea nespuse. Regina a ieșit din casă și i-a spus mamei:

– Merg să aduc un ulcior cu apă rece de la izvorul de pe munte!

– Mergi, copilă, dar să nu stai prea mult!

O pânză de păianjen s-a desprins dintr-un colț al camerei și un fior rece a cuprins-o deodată. Parcă ceva rău urma să se întâmple. Și din nou chipul bătrânei îi apără în față, mâinile au început să tremure și, cu greu, a reușit să spună cu glasul stins:

– Bărbate, vino repede!

Acesta nu a auzit strigătul mut, de disperare al nevestei, doar a privit pe fereastra șopronului cum fiica sa se îndrepta veselă spre pădure. Ca și soția lui, a simțit că ceva nu e bine...

A ieșit la poartă și plin de bucurie că-și vede fata mergând veselă pe munte, a uitat de fiorul rece care l-a cuprins.

Regina mergea fredonând un cântec vesel. Ceva frumos se întâmpla într-un arbore bătrân. O pereche de aușei cu capul galben își hrăneau cei nouă puișori. Micuții înaripați zburau spre pământ, luau din iarba rumenă insecte și le duceau într-un loc dosit, la un copac cu frunze căzătoare. Era multă umbră, mult frunziș și micuții pui erau preocupați cu aranjarea penelor, trăgând cu ochiul spre părinții lor care aduceau insecte la fiecare zbor. Ar fi vrut să urce să-i vadă de aproape, însă o gărgăriță se așeză pe ulciorul ei.

Cu o seară înainte, tatăl i-a spus Legenda Gărgăriței. Și-a adus aminte că legenda spunea că dacă o gărgăriță se așază pe o fată tânără, nemăritată, aceasta se va căsători în locul în care va zbura ea. A început să fredoneze: „Buburuză, ruză/ Unde vei zbura, acolo mă voi mărita”. Gărgărița și-a luat zborul. Parcă era fermecată. Zbura spre înălțimea muntelui, se oprea pe câte o crenguță, apoi când Regina o ajungea, zbura mai departe. Nimic nu o oprea. Și-a mers, a mers și a urcat fetița până aproape de Vârful Toaca. Satul se vedea în depărtare ca o turmă de mioare. Într-un luminiș, pe o

Legende

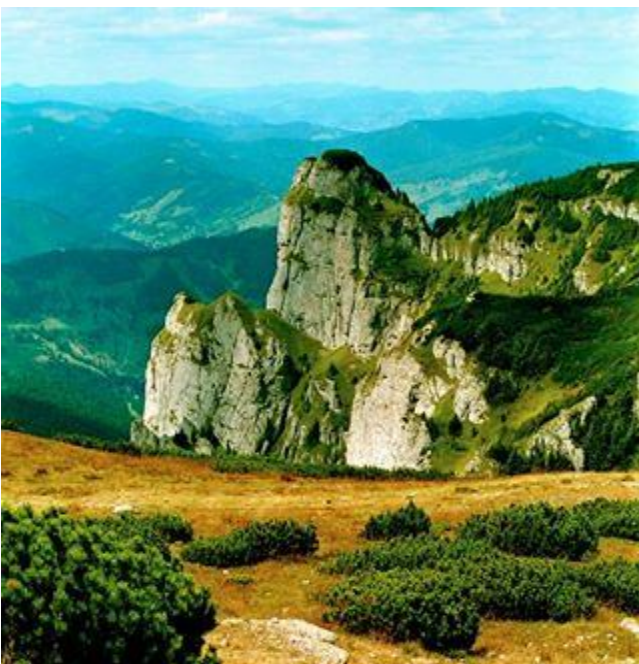
Legende

Legende

Legende

floare-de-colt, s-a oprit gărgărița. Acum părea mai frumoasă, mai roșie, iar petele ei negre străluceau în lumina amurgului de vară. La vederea florii, Regina și-a amintit că numele ei vine de la petalele-i catifelate. S-a aplecat să culeagă floarea, fără să privească în jurul ei. Din vârful muntelui, un vultur uriaș a apărut cu aripile larg deschise. Nu a trebuit decât o clipă și copila a simțit că este luată pe sus, de niște gheare uriașe. A scăpat ulciorul și acesta s-a făcut țândări, lângă frumoasa floare. Vulturul a purtat-o spre casa părintească, sfâșiind de durere inima tatălui, care nu s-a clintit din poartă așteptând să se întoarcă copila. S-a rotit de câteva ori până ce mama l-a zărit.

Cuvintele ursitoarei se auzeau acum ca un tunet, însă nimic nu se mai putea face. Mărgelele vechi cu care ea s-a lăudat prin tot satul, au dovedit că au fost fermecate. Degeaba s-a așezat în genunchi și s-a rugat! A rupt legătura de mărgele, și odată cu ele, firul vieții ei s-a oprit.

Vulturul și-a continuat drumul spre Ceahlău, a trecut de Cascada Duruitoare și s-a oprit într-un loc stâncos, cât mai aproape de soare, unde îl așteptau cu gurile larg deschise doi pui. Regina a apucat să țipe scurt și, ca din senin, a apărut ursitoarea. A înțeles că acea copilă minunată nu e vinovată de purtarea mamei, însă nu putea să o ierte de tot, așa că, într-o clipă a transformat fetița într-o piatră, cu chipul unui om care plânge.

De atunci și până astăzi, misterioasă și provocatoare, Piatra Lăcrimată stă neclintită în bătaia vântului, mângaiată de razele soarelui, purtând în încremenirea sa propria poveste nerostită.

Înv. Manolache Steluța

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

E toamnă iar

În prima zi din septembrie, toamna, în caleașca ei de frunze colorate, îmbrăcată într-o rochie lungă, țesută cu fire de aur și smarald, cu brățări și coliere de fructe pârguite și-a și făcut apariția pe culmile dealurilor.

A sărit repede din caleașcă și, așa cum ne-a obișnuit în fiecare an, a început să îmbrace codrii într-o platoșă de aramă, a vopsit fructele în culori vii, a adunat animalele sălbatice și le-a avertizat că, în curând va veni noiembrie, cu nopți lungi și friguroase. A chemat păsările și le-a dat ordin să facă ultimele pregătiri pentru călătoria în care urmează să plece. A încercat să mângâie florile supărate pe frigul care a început să le decoloreze și să le ofilească, dar zadarnic. A reușit să-i convingă pe greieri să renunțe la chitară și să-și caute măcar un adăpost.

Nu trece nici măcar o zi, fără ca toamna să nu se ivească ba printre crengile copacilor desfrunziți, ba cu personul pe dealuri, colorând frunzele cireșilor și ale mestecenilor într-un roșu intens, ba aruncând în diminețile senine, brume argintii peste întregul ținut, ba ascunzând soarele, după o perdea grea de nori, care plâng, cu lacrimi reci zile în șir. **Asavei Letiția, clasa a V-a**

